

עלון מיוחד לתתי"ם שמשותפים במבצע "ברכות השחר"

גדול העונה

יו"ל ע"י ארגון "בני אמונים" שהוקם לע"נ הרה"ח ר' חיים בן ציון מרמורשטיין ז"ל
על ידי בנו הר"ר יעקב דב מרמורשטיין הי"ו מניו-יורק - ארה"ב

3

גליון מס'

דבר הנחלת הארגון

ילדים יקרים!

בחסד ה' יתברך, אנו זוכים לענות "אמן" מדי יום ביומו כעשרות פעמים על ברכות שאנו שומעים, אם בשעת התפלה ואם בדרך הלובנו בשאר שעות היום. אולם, כבודינו המקבילים לקדונו כי על האדם להקפיד לענות בכל יום ויום תשעים אמונים! בכך אנו מושלימים את הצלע החסרה לתבת "צדיק", יחד עם מאה ברכות שתקנו חכמינו, זכרונם לברכה, לברך בכל יום ועם עשרה קרישים וארבע קדשות שתקנו לנו בסדר התפלה (מנן אברהם, סימן ו, ס"ק ט).

אמר ריש לקיש: כל העונה אמן בכל כחו פותחין לו שערי גן עדן, שנאמר (ישעיה כו, ב) "פתחו שערים ונבא גוי צדיק שומר אמונים" - אל תקרי 'שומר אמונים' אלא 'שואמרים אמן' (שבת קיט, ב).
הזוכה לענות 90 אמונים בכל יום בכונה, הרי הוא "גוי צדיק שומר אמונים". גוי צדיק - שהשלים את אמירת כל הדברים שבקדשה כמגנו "צדיק"; "שומר אמונים" - שומר אמונים!! ועליו נאמר "פתחו שערים" שהרי מבטח הוא לחיי עולם הבא (וראה סנהדרין קי, ב).

ארגון "בני אמונים" מצא את הדרך הנאותה לזכות לך, להביא את פלנו לחיי העולם הבא ולהחשיבנו "גוי צדיק שומר אמונים".

ביצד? על ידי אמירת ברכות השחר בצותא, איש לרעהו ועירו. האחד יברך את ברכתיו ונחברו יענה עליהו "אמן" בכונה, ושוב יברך חברו את ברכתיו שלו כדי שיענה הוא עליהו בכונה.

גדולי ישראל שליט"א שדבר ארגון "בני אמונים" הגיע אליהם, סמכו את ידיהם עליו וברכוהו בחם ובחפץ לב. מקולם הקורא להתחזק בעגנת אמן על ברכות השחר נקרת מדת החשיבות שיש בעגנות אלו, הן לעונה והן למברך, נתחזק פלנו, כאיש אחד בלב אחד, להכריז על אמונתנו בגאון, לענות לפניו "אמן" - א-ל מלך נאמן" (ראה שבת קיט, ב ובתוס' שם, ובשו"ע או"ח סימן קכד, סעיף ו). לברך ברכות השחר בצותא ונזכה ונזכה בעגנת אמן בהלכתה.

ובזכות הנחנה נפלאה זו יתקבלו תפלותנו לרצון, ויזכנו ה' להיות בכלל "גוי צדיק שומר אמונים", בני העולם הבא, אמן ואמן!

שלכם, בהערכה רבה,
העורך

בְּנֵי יִבִי הַהֶלְקָה

דִּינֵי כְּוֹנֵת אָמוֹן

א. תַּבַּת אָמוֹן בָּאָה לֵאמֹת אֶת הַדְּבָרִים הַנִּשְׁמָעִים (הַשְׂרָשׁ א.מ.ו. מִשְׁמַשׁ גַּם בְּמוֹבֵן אֶמֶת, בְּבִלְשׁוֹן הַתּוֹכַח (בְּרֵאשִׁית כ, יב): "וְגַם אָמוֹן אֶחָדִי בַת אָבִי הוּא", וְכִפִּי שִׁתְּרָגַם אֲוִנְקָלוֹס: "וּבְרַם בְּקוֹשֵׁטָא").
וְעַל כֵּן בְּעֵצַת אָמוֹן יֵשׁ לְכַוֵּן: "הַבְּרִכָּה שֶׁבִּרְךְ הַמְּבַרֵךְ - אֶמֶת הִיא וְהִנֵּי טֹאמִין בָּהּ", כְּגוֹן עַל שְׂמוּעַת בִּרְכַת מְנוֹן אֲבִרְהָם: יֵשׁ לְעֵצוֹת אָמוֹן וְלָכֵן: "אֶמֶת הוּא שֶׁהַ מְנוֹן אֲבִרְהָם וְהִנֵּי טֹאמִין בְּכֶךְ".

(אֲרַח חַיִּים קָבֵר, וְעַל פִּי שְׂבוּעוֹת לוֹ, אִי וְדִבְרִים רַבָּה ז, א)

ב. כִּיאוּ לְהוֹסִיף וְלִקְבֹּל כְּהַאֲמֵנָה אִף אֶת הַנִּסְתָּרֵת הַשֵּׁם, וְלָכֵן: "אֶמֶת שֶׁהַ הוּא מְבַרֵךְ לְשׂוֹחֵה מְנוֹן אֲבִרְהָם".

(מִשְׁנַה בְּרוּכָה שֵׁם ס"ק כֹּר בְּשֵׁם מִי אָנָּם)

ג. בְּעֵצַת אָמוֹן עַל בְּרִמּוֹת שֵׁיט בְּכַוֵּן תַּפְלָה וּבִקְשָׁה עַל הַעֲתִיד, יֵשׁ לְכַוֵּן לְהַשְׁתַּמֵּחַ גַּם בְּבִקְשַׁת הַמְּבַרֵךְ, כְּגוֹן בְּעֵצַת אָמוֹן עַל בְּרִכַת חוּגוֹן הַדַּעַת יֵשׁ לְכַוֵּן: "אֶמֶת הוּא שֶׁהַ חוּגוֹן הַדַּעַת וַיְהִי כְּצֵן שִׁיחִיגוֹן לְטוּ דַעָה".

(ב"ח קטו, ה, וְרָאָה כִּשִׁי שְׂבוּעוֹת לוֹ, א ד"ה בו)

ד. גַּם עַל הַבִּקְשָׁה שֶׁבְּעֵדִישׁ יֵשׁ לְכַוֵּן שִׁוְתֵאמְרוּ דְבָרֵי הַמְּבַקֵּשׁ, וְהַתְּגַדֵּל וְהַתְּקַדֵּשׁ שֵׁם הַ בְּטַהֲרָה.

(מִשְׁנַה בְּרוּכָה שֵׁם ס"ק כֹּה בְּשֵׁם פְּרִי קַנְדִּים)

ה. לְטַלָּה אָמוֹן מִשְׁטַעוֹת נוֹסֶפֶת, שֶׁהַ הוּא א-ל מְלַךְ נֶאֱמָר - רֵאשִׁי תְּבוֹת אָמוֹן, וְהִינוּ שֶׁהַעֲוָה אָמוֹן מַעֲיֵד עַל בּוֹרְאוֹ שֶׁהוּא א-ל מְלַךְ נֶאֱמָר (שְׁבַת קיט, ב וְכִשִׁי שֵׁם ד"ה א-ל וְסַנְהֶדְרִין קי"א, א ד"ה ט"א). לְפִיכֵן צָרִיךְ לְהַדְהֵר בְּמַלְיָם אֵלּוּ בְּשַׁעַת עֲגִינַת אָמוֹן.

(וּתְּקַפּוֹת שֵׁם ד"ה א"ה, ה, הוֹבֵא בְּפִרְשָׁה אֲרַח חַיִּים קָבֵר, ו)

אֲמָרוֹת עַל בְּרִכּוֹת הַשַּׁחַר

שְׁעֵשָׂה לִי כָּל צָרָפִי

הַכְּמִינִי וְכִרְוֹעִם לְכַרְכָּה (רֵאָה בְּרִכּוֹת ס, ב) תִּקְנֵנוּ לְטוּ בְּרִכָּה זו, עַל שֶׁהוֹמִינִי לְטוּ ה' מְנַעְעִלִים לְכַנְגִּלִינִי וְנִמְנוּ לְטוּ אֶת הַאֲפִשְׁרוֹת לְלַקֵּחַ לְכָל טְקוּם. אוֹלָם בְּשַׁעַת הַבְּרִכָּה יֵשׁ לְכַוֵּן עַל כָּלֵל הַדְּבָרִים שֶׁזִּמְנוּ לְטוּ הַשְׂדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כִּפִּי צָרָפֵנוּ. גַּמְנוּ לְטוּ טְקוּם לְלוֹו, לְחֵם לְאָלֵל, כְּגַד לְלִבֵּשׁ וְכָל שְׂאָר דְּבָרִים מְטַשָּׁן וְעַד גְּדוּל, שֶׁכֵּן זֶהוּ הַפְּרוּשׁ הַפְּשׁוּט שֶׁל הַמַּלְיָם "שְׁעֵשָׂה לִי כָּל צָרָפִי" (וַיֵּשׁ מְהֵרָא שְׂוִיגִים שֶׁנֶּאֱרָסוּ בְּנִסְחַח הַבְּרִכָּה: "שִׁלָּא חֲסַר מְצַרְכֵי כְּלוּם").

עֲלִינוּ לְשִׁים לֵב בְּמַהֲלֵךְ הַיּוֹם, שִׁלָּא לְהַסְטִיר מַפְּינֵנוּ "חֲסַר לִי דְבַר פְּלוּגִי" וְכַדּוּמָה, שְׂכּוֹן בְּרַכְנוּ "שְׁעֵשָׂה לִי כָּל צָרָפִי", וְאַיִךְ נַעֲשֶׂה שְׂקַר בְּנִפְשָׁנוּ לְכַרְכָּךְ דְּבַר שֶׁאֵינֵנוּ טֹאמִינִים בּוֹ? לְכּוֹן עֲלִינוּ לְשִׁים אֵל לְבַטֵּן שֶׁכָּל מַחְסוּרֵנוּ נִמְנוּ לְטוּ מַפִּי ה', וְעֲלִינוּ לְשִׁמּוֹחַ בְּחִלְשָׁנוּ וְלְהַאֲמִין כָּלֵב שֶׁלֵּם שִׁלָּא חֲסַר לְטוּ דְבַר.

אוֹלָם בְּרִכָּה זוֹ נִתְקַנְנָה בְּלִשׁוֹן יְחִיד הַמְּדַבֵּר בְּעַדוֹ, כִּי אָנָּם צָרִיךְ לְהַאֲמִין שִׁלָּא חֲסַר לוֹ כְּלוּם, אֲנִי לְחֲכָרוֹ - לְעֵתִים חֲסַר דְּבַר מָה וּמְעוּנָה עֲלִינוּ לְהַשְׁתַּדֵּל לְסַנֵּעַ לוֹ וְלִמְלֵא אֶת חֲסָרוֹנוֹ. לְכּוֹן אִין אֲנוּ אוֹמְרִים "שְׁעֵשָׂה לְטוּ כָּל צָרָפֵנוּ", אֵלָּא "שְׁעֵשָׂה לִי כָּל צָרָפִי", וְאֵלּוֹ לְאַחֲרֵים - אֲתַבּוּגוֹן אִם חֲסַר דְּבַר מָה וְאֲשַׁמְדַּל לְסַנֵּעַ לְחֵם.

(עֵלַת תְּמִיד, פֶּרֶק ט, עַמּוּד כח)

מצֵה אִינוּ

ספר יציקים מציקים מציקים

גדולה ונפוחה. מחמת ישנה, החליט האיש לקרע את הכרית לשם מכירת הנוצות שבתוכה. בעשותו זאת, נגלתה לעיניו מרגלית יקרה טמונה במעמקי נוצות הכרית!!

מהר האיש אל סוחר יהלומים, הראה לו את המרגלית, והלה נקב את מחיכה: חמושים זהובים!! נטל האיש את המעות, הניח את המרגלית ביד הסוחר, ושב אל ביתו שמח וטוב לב.

בשמע אשתו את כל הקורות אותו, דברה על לבו שישוב אל הסוחר ויבטל את המקח. "מרגלית זו שונה רב, למעלה מחמושים זהובים", אמרה לו.

לא ידע האיש כיצד ינהג, וסר לבית רבי יוסף חיים זצ"ל, ה"בן איש חי", לשאל ממנו כדת מה לעשות.

שמע רבנו את כל הספור, אורו עיניו וכה אמר: "הבט, ידידי וכעי, הלא בדברך אל בית הגוי שהית בבית הפנסת, שמעת קדיש וענית עליו חמשה אמינים. חכמינו למדו אותנו (ראה חליו פז, א) שישכר ענית אמן הוא עשירה זהובים. אפה שענית חמשה אמינים, מה שכתב? חמושים זהובים! הנה שלם לך ה' שכר ענית אמן עובר לעשותו! תו תודה לאלהינו שזכר לראות פרות מעשיך בעולם הזה, והקרו קימת לך לעולם הבא".

(ספר "אהבת חיים")

איש יהודי הנה בבגדו, בלבוש של רבי יוסף חיים זצ"ל בעל ה"בן איש חי", ואף על פי שאיש פשוט הנה, מפל מקום זכה שמשמרים הראו לו את גדל מעלתה של ענית אמן. וכך הנה המעשה:

לצורך פנסתו, הנה האיש מהלך בחוצות העיר עם חברו למלאכה, והם פתים אחר גרוטאות וחפצים ישנים שסלקו התושבים לרחובות, שפא ומצאו דברים בעלי ערך פלשהו ומפרוים לאחרים. כך היתה פנסתם מזמיים ימימה, לוקחים מזה ומוכרים לזה ומבין שניהם משתפרים מעט פרוטות.

פעם אחת נודע להם על גוי פלוני שהוציא מביתו גרוטאות רבות, ותכף שמו שמו פניהם אל עבר ביתו לטל מה שייזמנו להם. עברו דרך הלוקם על יד בית פנסת אכה, והנה אדם רץ לקראתם מפתח בית הפנסת ומבקש מהם להשלים להם עשירי למנון לשם אמירת קדיש.

העה השתמט ממנו בתואנה שהזמן דחוק למלאכה, ואלו מידענו שם מבטחו בה' ונקנס לבית הפנסת להשלים עשירי קדיש. שמע את הקדיש, ענה את כל האמינים, וצא מבית הפנסת ומהר אל בית הגוי.

כשבא לשם, ראה שחברו כבר נטל את כל החפצים בעלי הערך, ולא נותר לו אלא לאסוף מעט בגדים ישנים אל תוך שק, מתוך תקנה שיימצא להם קונה במחיר אפסי. בהגיעו לביתו פתח את תכולת השק, ועיניו צדו כרית

מבצע "שערי גן עדן"

ילדים יקרים!

לקראת ימי בין הזמנים מכריזים אנו בזאת על מבצע שערי גן עדן (על פי מאמרו המפורסם של ריש לקיש: "כל העונה אמן בכל כוחו פותחין לו שערי גן עדן (שבת קיט ב). ובמסגרתו נתחזק במיוחד בעניינת אמן אחר ברכות השחר בימי בין הזמנים.

כל אחד שיקפיד בימי החופשה הנותרים לברך "ברכות השחר" בחברותא – לענות אמן אחר ברכות הזולת ושהזולת יענו אמן אחר ברכותיו,

מתבקש לכתוב על כך לארגונינו והוא ישתתף
בהגרת פרסים יוקרתית ומיוחדת

שתתקיים אי"ה במעמד רבנים ואישי חינוך ביום י"ג אלול תש"ע,

יום היארצייט של

הרה"ח ר' חיים בן ציון מרמורשטיין ז"ל,

שלשמו ולזכרו הוקם ארגון זה.

את המכתב יש לשלוח למשרדי הארגון: רח' בעל התניא 18 בני ברק, ולציין בו

בכתב ברור שם, כתובת, טלפון ומקום לימודים.

נ.ב. מבצע זה הוא בנוסף למבצע שהוכרז בין כותלי מאות

מוסדות החינוך המשתתפים בפרוייקט "ברכות השחר".

שלכם

חנה האגון

